

Kapitola 2.
KOMANČOVÉ

Druhého dne jsme se probudili velmi časně a mou první starostí bylo zjistit, kdo z mužů bude ochoten jet s námi k Saskuan-kui, k Modré vodě. Přes noc se jim bezpochyby všechno rozleželo v hlavě, chtěli najednou jet všichni, každý z nich byl pojednou přesvědčen, že věci jsou v nejlepším pořádku. I Sam Parnell vypadal, jako by mezi námi včera nic nebylo, nadšeně mi vykládal, jak se na výpravu těší, a Jos Hawley mi dokonce poděkoval, že jsem zabránil rozsudku smrti. „Nelíbilo se mi to,“ řekl mi, „ale to víte, Jos Hawley není Old Shatterhand. Ale snad vám budu k užítku. Můžete se na mě spolehnout.“

Jeli jsme podél potoka, na jehož břehu jsme včera měli svůj první tábor. Cesta byla svěží, příjemná, připadali jsme si málem jako na poklidné projížďce parkem. Teprve po hodině, když jsme se dostali k dolině, kde řečiště potoka se otáčelo nečekaně směrem k jihu, jsme objevili první stopy. Zdusaná, zvalená, sešlapaná tráva upoutala ihned naši pozornost. Král kovbojů sestoupil z koně, chystal se na důkladnou prohlídku.

„Nenamáhejte se, Mr Cuttere,“ řekl jsem. „Jednak je to zbytečné a za druhé je to proti slibu, který jsme dali.“

„Jak to proti slibu?“ namítl starý a lišácky se usmíval. „Jak mohu vědět, že právě tohle jsou stopy našich dvou Komančů?“

„Jsou to ony, jsou. Vy máte pochybnosti?“

Přikyvoval mi horlivě:

„Uvažte, že za celou tu dobu, co jedeme, jsme neviděli nejmenší tápotu. A najednou tohle.“

„Nemohli jsme zatím na žádnou jejich stopu narazit,“ odpověděl jsem. „Od jejich odchodu už uplynula příliš dlouhá doba. Tráva se vzpamatovala a otisky zmizely.“

„A tady?“ namítl mi starý.

„Tady přenocovali,“ řekl jsem. „Proto je to tak zdupané a sešlapané. A proto se taky tráva ještě nevzpamatovala.“

„Mhm...“ Old Wabble se soukal opět nahoru do sedla. Pak se ke mně znova obrátil. „Ale takhle svůj slib nikdy nedodržíme, *sir*.“

„Proč ne?“

„Ať chceme, nebo nechceme, budeme se vždycky držet stop těch dvou. Nebo si zavážeme oči?“

„Ani nápad,“ zasmál jsem se. „My se totiž jejich stop nebudeme vůbec držet.“

„Kvůli tomu, že jsme to slíbili?“

Old Wabbleovi se to zřejmě moc nezamlouvalo.

„Nesmysl! Necháme Komanče, ať si jedou podél potoka, beztoho je to oklika. My se pustíme rovnou na východ a budeme u Modré vody dřív než oni. Co na to říkáte?“

Zašklíbil se na mě tentokrát přívětivě:

„Co bych na to říkal? Že nám to dává všechny trumfy do rukou. *It's clear!* A už mlčím jako ryba, *sir*. Ale ne, ještě otázku: není ta vaše cesta příliš obtížná? Kratší může být, ale přitom tak mizerná, že...“

„...že jízda potrvá stejně dlouho? Ne, ne, nebojte se. Skály, písek, ale většinou rovina. Jenom s vodou musíme šetřit až k Riu Pecos. Ale to se dá vydržet.“

„U Ria Pecos mohou ovšem být Komančové.“

„Vím, kudy se dostaneme k Saskuan-kui zcela nepozorovaně. Komančům se vyhneme, i kdyby tam byli.“

„Už mlčím, teď už opravdu, *sir*. Jestli je to tak, jak říkáte, je to jasné. *It's clear!* I když jsem starší, povedete nás vy. A abyste věděl: tohle ještě Old Wabble nikdy a nikomu neřekl!“

„Díky, Mr Cuttere. Vaše důvěra mě těší. Rád bych si ji zasloužil. Není to samozřejmě jednoduchá záležitost, udržet pohromadě kupu zkušených zálesáků. Nejsme na vojně a *westmani* nejsou kmáni, aby stáli v pozoru před každou šarží! Koneckonců v takové společnosti, jako je naše, se musí vždycky počítat s tím, že lidi mají různé názory.“

„Takže může dojít i k hádkám a podobným líbeznostem?“